

Arrest

nr. 301 301 van 9 februari 2024

in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 22 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. RECTOR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, een begeleide minderjarige van Albanese nationaliteit die in het kader van huidig beroep wettelijk vertegenwoordigd wordt door zijn ouders, dient beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 28 september 2022, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”.

Verzoeker, heden 8 jaar oud, diende op 29 juni 2022 (via zijn ouders) een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. In het kader hiervan vond op 11 augustus 2022 een persoonlijk onderhoud op het CGVS plaats waarbij zijn vader werd gehoord.

2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer “de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten”.

De Raad wijst erop dat verzoekers ouders eerder om internationale bescherming in België hebben verzocht, verzoeken die op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoeker als het hen vergezellende minderjarig kind werden ingediend en waarvoor definitieve beslissingen werden genomen (infra).

3. De kernvraag is of verzoeker bij huidig verzoek eigen feiten aanhaalt in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

“Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). De loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, volstaat derhalve niet om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten immers bovendien van die aard zijn dat zij “een apart verzoek rechtvaardigen”.

4. De Raad stelt in navolging van het CGVS vast dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van voormelde bepaling.

4.1. Zoals terecht wordt vastgesteld en als volgt wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijkt dat huidig verzoek om internationale bescherming van de achtjarige verzoeker volledig berust op dezelfde motieven die eerder werden aangehaald door zijn ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, dat, zo benadrukt de Raad, ook in naam van verzoeker werd ingediend:

“Echter blijkt uit de verklaringen van jouw vader, in het kader van jouw verzoek, dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde motieven die werden aangehaald door je ouders ter staving van hun verzoek om internationale bescherming. Je papa bevestigt dit ook (CGVS, p. 3, 5). Hij stelt ook zelf geen nieuwe elementen in het kader van jouw verzoek te kunnen opwerpen (CGVS p. 5). Het verzoek van je mama en papa werd kennelijk ongegrond verklaard omdat zij geen feiten of elementen aanhaalden waaruit blijkt dat zij Albanië hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zij beperkten zich tot het opwerpen van jouw medische problemen en het gebrek aan specifieke medische hulp in Albanië, de afwezigheid van aangepast onderwijs voor jou in Albanië, en het stigma waarmee je familie te maken kreeg omwille van hoe je eruit ziet. Zij legden geen documenten neer die de appreciatie in positieve zin kon ombuigen. De loutere herhaling van de verklaringen in het verzoek van jouw ouders, volstaat dan ook niet om een eigen verzoek in jouw naam te rechtvaardigen. Al de motieven die jouw ouders opwierpen werden immers omstandig toegelicht in de beslissingen in hun verzoek en bevestigd door de RvV.”

De Raad licht toe dat verzoekers ouders eerder op 5 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in België indienden, dat op grond van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet eveneens in naam van verzoeker als het hen vergezellend minderjarig kind werd ingediend. Op 23 september 2021 nam het CGVS de beslissing om die verzoeken kennelijk ongegrond te verklaren.

Het beroep dat verzoekers ouders tegen die beslissingen indienden, werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 270 991 van 6 april 2022. In dat arrest werd, in navolging van het CGVS, o.a. vastgesteld en geoordeeld dat:

- het verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders in België louter en alleen werd ingediend omwille van de medische problemen van hun zoon, thans verzoeker, doch uit hun verklaringen of medische stukken niet blijkt dat zij geen toegang hebben tot medische zorgen in Albanië, noch dat hen de toegang geweigerd werd omwille van redenen die ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag; uit hun verklaringen blijkt dat hun zoon wel degelijk toegang had tot de medische zorgverlening in Albanië en een eventueel kwaliteitsverschil tussen de gezondheidszorg in België en Albanië houdt geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming;

- wat de verklaringen van verzoekers ouders aangaande het onderwijs voor hun zoon betreft, een mogelijks kwaliteitsverschil of verschil in aanpak in Albanië evenmin verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming; nergens uit hun verklaringen blijkt dat hun zoon de toegang tot het onderwijs in Albanië werd ontzegd op basis van de medische problematiek, doch integendeel uit hun verklaringen blijkt dat hij wel degelijk toegang had tot het gewone onderwijs, en de ouders legden geen enkel stuk neer ter staving van hun stelling dat de aandoening van hun zoon zich dermate manifesteert dat hij aangepast onderwijs nodig heeft en/of dat schoollopen in het regulier onderwijs voor hem ernstige schade zou inhouden in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;

- dat er in Albanië nog een stigma heerst waardoor hun zoon en hun gezin vaak bekeken worden op straat en P. hierdoor geen vriendjes had om mee te spelen een pijnlijke ervaring is voor het gezin, maar op zich onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;

Met die elementen, zoals het feit dat verzoeker in Albanië niet de juiste gezondheidszorg en het juiste onderwijs kon verkrijgen (en hun gezin gestigmatiseerd werd), werd dus reeds terdege rekening gehouden en er werd uitgebreid op ingegaan en omstandig over geoordeeld en gemotiveerd in voormeld arrest van de Raad.

Verzoeker brengt thans in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in eigen naam ingediend, geen nieuwe, concrete elementen aan die een ander licht werpen op de eerder gedane beoordeling. Er zijn geen eigen feiten of elementen in zijnen hoofde voorhanden die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Albanië.

De Raad stipt aan dat huidig verzoek om internationale bescherming van het kind en voorliggend beroep niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de weigeringsbeslissingen die eerder in het kader van het verzoek van de ouders werden genomen, die vaststaand en definitief zijn en die ook ten aanzien van verzoeker gelden.

4.2. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat "Uit het artikel 57/1 lid 1 van de wet van 15.12.1980 volgt dat een verzoek ingediend door de ouders geacht wordt te zijn ingediend voor hun minderjarige kinderen. Wanneer de ouders hun verzoek baseren op de vervolging en de problemen die hun minderjarig kind heeft, kan er onmogelijk gesteld worden dat het minderjarig kind geen eigen elementen aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.", lijkt verzoeker er volledig aan voorbij te gaan dat aangezien het verzoek dat zijn ouders eerder indienden op grond van voormelde bepaling dus ook mede in zijn naam werd ingediend, de elementen die zijn ouders aanhaalden in zijnen hoofde, hun kind, dus ook reeds mee in acht werden genomen bij het onderzoek en de beoordeling of er een nood is aan internationale bescherming, quod non, zoals werd geoordeeld, en dat hetgeen eerder al werd geoordeeld dus ook ten aanzien van hem geldt.

Over de elementen die verzoeker thans zelf, bij zijn huidig verzoek in eigen naam ingediend, opnieuw aanbrengt werd aldus reeds geoordeeld. Die(zelfde) elementen kunnen dan ook niet worden beschouwd als eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen, nu zij al eerder werden aangehaald en beoordeeld in het kader van het verzoek van de ouders, waarvoor de beoordeling ook ten aanzien van verzoeker geldt.

4.3. De opmerking in het verzoekschrift dat de minderjarige verzoeker zijn huidig verzoek geenszins baseert op de problemen van zijn ouders, maar het zijn ouders waren die hun initieel verzoek op de problemen van hun zoon baseerden, neemt niet weg en doet geen afbreuk dat met die elementen/feiten dus reeds rekening werd gehouden en hierover al werd geoordeeld in het kader van het verzoek om internationale bescherming door de ouders ingediend, waarbij de Raad benadrukt dat de bepaling (artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet) dat hun verzoek eveneens in naam van het kind wordt ingediend net in het belang is van het kind.

4.4. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de minderjarige verzoeker wel degelijk eigen elementen heeft aangehaald die anders zijn dan in het verzoek van zijn ouders, waarbij wordt toegelicht dat het de minderjarige verzoeker is die problemen zal ondervinden bij terugkeer naar Albanië en hij het directe doelwit zal zijn als minderjarig kind met een beperking, merkt de Raad op dat die feiten van en vrees voor discriminatie reeds werden ingeroepen en in acht genomen.

Bij voormeld arrest werd hierover gemotiveerd:

"Wat betreft de verwijzing van verzoekende partijen naar het stigma dat in Albanië heerst waardoor hun zoon, maar ook hun dochter en gezin vaak bekeken worden op straat en P. hierdoor geen vriendjes had om mee te spelen (administratief dossier, CGVS V, p. 4-5, 8), hun bewering als zou deze behandeling wel degelijk ernstige discriminatie uitmaken waartegen geen bescherming mogelijk is vanwege de Albanese autoriteiten, dat hun kinderen "vogelvrij" zijn omwille van de ziekte van P. en hun verwijzingen naar diverse persartikels (verzoekschrift, stukken 4-8), dient te worden benadrukt dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, dan wel als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert

eraan dat daden van vervolging ofwel a) zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak moeten voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM ofwel een samenstel moeten zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere drempel van hardheid. In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt.

Verzoekende partijen maakten, in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift voorhouden, doorheen hun verklaringen tijdens de administratieve procedure geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengen ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op hun persoon dan wel op de persoon van hun zoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hun zoon P. en/of hun gezin in geval van terugkeer naar Albanië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hun verwijzing naar het stigma dat heerst waardoor hun zoon en hun gezin vaak bekeken worden op straat, dat P. geen vriendjes had om mee te spelen en het feit dat er geen speciaal onderwijs bestaat, volstaat immers niet om te besluiten tot een aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De loutere verwijzing naar algemene informatie over persartikels die ingaan op (het gebrek aan) gehandicaptenzorg in Albanië (verzoekschrift, stukken 4-8) volstaat evenmin vermits uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere persoon met een medische aandoening in Albanië louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekende partijen moeten hun vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aldus in concreto aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie is daarvoor niet afdoende."

In zijn arrest voegde de Raad aan het voorgaande nog toe dat verzoekers ouders niet aantonen dat, mocht hun zoon, thans verzoeker, en/of hun gezin slachtoffer worden van dergelijke ernstige en zwaarwichtige feiten, hetgeen zij niet aantoonen, de Albanese autoriteiten hen niet zouden kunnen of willen beschermen. Er werd op gewezen dat dit bevestiging vindt in het feit dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. De Raad stipt aan dat in het recentste KB van 2023 houdende de vastlegging van die lijst Albanië opnieuw werd opgenomen.

4.5. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker als minderjarige met een ernstige mentale beperking en ontwikkelingsstoornis tot een bepaalde sociale groep hoort, merkt de Raad op dat het feit tot een bepaalde sociale groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de verzoeker wordt vervolgd. De verzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Verzoeker toont namelijk geenszins in concreto aan dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt.

4.6. De Raad benadrukt dat verzoekers medische situatie, zoals die blijkt uit de neergelegde Albanese en Belgische medische attesten, geenszins ter discussie staat.

Zoals eerder in het kader van verzoekers ouders al werd vastgesteld, blijkt dat verzoeker in Albanië toegang had tot gezondheidszorg en voorts onder meer ook onderwijs. Dit blijkt opnieuw uit de attesten die hij zelf bijbrengt. In de mate er een kwaliteitsverschil zou zijn tussen de gezondheidszorg en het onderwijs in België en Albanië, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit valt niet onder en verzoeker maakt hiermee geen nood aan internationale bescherming aannemelijk.

Het feit dat verzoeker nood zou hebben aan aangepast onderwijs in een multidisciplinaire omgeving, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, houdt geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 en maakt dan ook geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op ernstige schade uit. Dat, zoals in het verzoekschrift aan de hand van enkele attesten wordt opgeworpen, bepaalde medische voorzieningen en/of bepaald aangepast onderwijs in Albanië niet voorhanden zou zijn of beperkter dan

in België, toont niet aan dat verzoeker deze in zijn land van herkomst omwille van een van de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag zouden worden geweigerd. Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie er verschilt van elkeen ander Albanees staatsburger in eenzelfde situatie als hij, laat staan dat hij in Albanië vervolging vreest dan wel bij een terugkeer een reëel risico zal lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad onderstreept dat eerder in voormeld arrest van verzoekers ouders erop werd gewezen dat het feit dat er geen speciaal onderwijs bestaat, niet volstaat om te besluiten tot een aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, en dat de loutere verwijzing naar algemene informatie over persartikels die ingaan op (het gebrek aan) gehandicaptenzorg in Albanië hiertoe evenmin volstaat, daar uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere persoon met een medische aandoening in Albanië louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker moet zijn vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie is daarvoor niet afdoende.

4.7. Wat betreft de opmerking in het verzoekschrift, waarbij naar algemene landeninformatie wordt verwezen, dat “Het is voor de ouders bovendien vrijwel onmogelijk om in dit geval een fulltime job te vinden en voor de nodige zorgen in te staan”, verwijst de Raad naar het volgend motief in de bestreden beslissing dat in het verzoekschrift volledig ongemoeid wordt gelaten: “Bovendien blijkt nergens uit je dossier dat de kosten verbonden aan je ondersteuning of begeleiding van mensen ondraaglijk kunnen zijn, zoals je advocate beweert. Je papa geeft immers ook tijdens jouw gehoor nog mee dat hij en je mama beiden hoogopgeleid zijn, goede jobs hadden en een normaal leven konden leiden (CGVS p. 5). Daarnaast konden zij steunen op steun van hun families (CGVS p. 5). Nergens uit hun verklaringen is mogen blijken dat zij in het kader van de opgeworpen these van je advocate, problemen hebben ondervonden of in de toekomst zouden ondervinden. Niet in het minst daar zij met jou doorheen de jaren meermaals naar België zijn gekomen in het kader van medische bezoeken, met jou naar Italië trokken voor een genetisch onderzoek en ook in Albanië in staat waren om jou te voorzien van de aanwezige medische zorgen (CGVS p. 4). Bijgevolg kan er niet ingezien worden op welke wijze bovenstaande these van toepassing is op jou.” De bewering van de advocaat strookt aldus niet met de werkelijke gang van zaken, zoals die blijkt uit de verklaringen van verzoekers vader. Die bewering mist aldus feitelijke grondslag en ernst.

4.8. Verzoeker verwijst naar allerhande bij het verzoekschrift gevoegde informatie en merkt op basis hiervan op dat de inclusie van mensen met een beperking in Albanië nog steeds onvoldoende is, dat er een gebrek aan budget is om de nodige zorgen te voorzien, er actueel nog steeds zeer weinig hulp is voor personen met een verstandelijke beperking in Albanië en er een ernstige discriminatie is van kinderen met een beperking die ook invloed heeft op hun ouders. Een loutere verwijzing naar (algemene rapporten en artikels over) een algemene situatie volstaat evenwel niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad merkte bovendien eerder in voormeld arrest in het kader van het verzoek van de ouders in dit verband al op: “De loutere verwijzing naar algemene informatie over persartikels die ingaan op (het gebrek aan) gehandicaptenzorg in Albanië (verzoekschrift, stukken 4-8) volstaat evenmin vermits uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere persoon met een medische aandoening in Albanië louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partijen moeten hun vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aldus in concreto aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie is daarvoor niet afdoende.”

Betreffende het betoog dat het CGVS zich onzorgvuldig opstelt door de afwezigheid van een prospectieve beoordeling voor de toekomst, wijst de Raad erop dat de bewijslast in beginsel op verzoeker rust die een individuele nood aan internationale bescherming in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

4.9. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoeker eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

4.10. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, doet geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kindzijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking

te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Verzoeker brengt evenwel geen concrete elementen aan waaruit een dergelijke vrees of een dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt het erop, gelet op het voorgaande, dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP wijst erop dat ze amper 8 jaar oud is en dat de volledige koppeling van haar VIB aan deze van haar ouders te kort door de bocht gaat, want in geval van een kind is er een andere insteek, o.a. zij ondervindt de gevolgen van het gedrag van de ouders, een andere analyse dan bij de ouders inzake de sociale weerbaarheid dient gemaakt, de duurtijd van haar verblijf: ze is vervreemd van de maatschappij waarin haar ouders leefden, ze riskeert gediscrimineerd te worden bij een terugkeer naar Albanië. Ze vraagt de vernietiging zodat hieromtrent een onderzoek kan gebeuren, ze volhardt in de middelen. Haar vader, aanwezig ter zitting, heeft hier niets aan toe te voegen”.

5. De commissaris-generaal nam vervolgens de bestreden beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). De loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt volstaat bijgevolg niet om het

verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De voormelde beknopte uiteenzetting ter terechtzitting betreft niets meer dan een summier herhaling van argumenten die ze al eerder aanhaalde en waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en op werd geantwoord in de hoger geciteerde beschikking van 10 oktober 2023. De verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij concreet ingaat op en daadwerkelijk concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking opgenomen overwegingen formuleert.

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat *“zij de gevolgen ondervindt van het gedrag van haar ouders”*, laat zij na te preciseren wat ze hiermee precies bedoelt.

Waar verzoekende partij de duurtijd van haar verblijf in België inroept merkt de Raad op dat dit aangehaalde element geen verband houdt met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en maakt dan ook geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op ernstige schade uit.

Waar de verzoekende partij wederom opwerpt dat zij bij terugkeer naar Albanië dat zij vervreemd is van haar maatschappij en riskeert gediscrimineerd te worden verwijst de Raad naar de hoger geciteerde beschikking waarbij werd vastgesteld dat *“Verzoekende partijen maakten, in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift voorhouden, doorheen hun verklaringen tijdens de administratieve procedure geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengen ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op hun persoon dan wel op de persoon van hun zoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hun zoon P. en/of hun gezin in geval van terugkeer naar Albanië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.”*

6. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat de verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS